

ЧЕТВЕРТА НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ

Не випадково проповідь Євангелія Царства починається з проголошення блаженств. Насправді, у цих словах, які багато хто вважає найпрекраснішими, що коли-небудь виходили з людських вуст, Ісус вже показує радикальну різницю між логікою світу і правдою Євангелія. Вони є частиною «мудрості хреста».

Слухаючи проголошення блаженств, ми відчуваємо подвійне почуття.

З одного боку, інтуїція, що це дійсно привабливе і прекрасне послання.

З іншого боку, однак, вони накладають на нас величезні вимоги, які здаються недосяжними для людських сил.

В історії спасіння Бог поступово усвідомлював сенс блаженств. У Старому Завіті щастя розуміється як матеріальні блага (довге життя, багатодітна сім'я, багатство...), але поступово Господь показує їм шлях до усвідомлення.

Блаженства ведуть нас до того, щоб вийти за межі земних благ і покласти своє серце на небесні. Насправді вони показують обличчя Серця Ісуса. Тому, у світлі цього Євангелія, ми можемо перевірити, чи те, що радує наше серце, є тим самим, що радує Господа. Багато святих є прикладом того, що чим більше вони відмовляються від покладання свого серця на земні речі, тим більшим є їхнє щастя.

Святий Августин показав оману, яку становить пошук щастя в земних речах. Він казав: «Якщо ти любиш світ, ти є світом». Якщо наше серце закохується в матеріальні речі, воно матеріалізується. Як наслідок, воно буде відчувати все більше незадоволення, бо людина покликана до вищого покликання.

Натомість, шукаючи духовні блага, ми відчуваємо присутність Бога.

Чимало духовних отців бачили в збіднінні (не тільки матеріальному, а й психологічному та духовному), і навіть у нестабільності засобів, знак Божого благословення. У своїй провидінні Бог відриває нас від земних речей, щоб ми поступово прив'язувалися тільки до Нього.

Блаженства є для нас фундаментальним текстом для християн. Було б добре, якби ми також використовували його для нашого щоденного самоаналізу.

Просімо Пресвяту Діву Марію про серце, вільне від істини.